

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665832010960/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Ansigtet fra sit Broderi, saa hun ham atter med de vidt opspilede Øine fæstede paa Himlen. Saa kunde Ørkesløsheden smitte hende, og halve Timer igennem ridsede hun tankeløst i Marmoret med sin Brodersaks, eller hun fulgte Maistoppene, hvis Skygger svingede for Vinden.

Ellen trykkede nervøst Solvingen fast om sin Arm og trak hurtig Silkeslæbet efter sig paa Tæppet, mens hun gik. Der kom i den sidste Tid ofte denne Jagen over hende, en beklemt Uro, saa der ligesom lagde sig en klam Haand om hendes Hjerte; og Hvile fandt hun ikke nogensteds.

Da hun hørte Carl, der kom tilbage, satte hun sig igen foran Ilden.

— Sæt Dem her, sagde hun, De kan godt se ved Kandelabrerne, og det er afskyelig koldt . . .

Carl rykkede en lav Puf hen til Kaminen: Men hvad skal vi læse? spurgte han.

— Hvad De vil.

Carl bladede i Bogen og slog op paa «Rolla». Han begyndte at læse de første Strofer og blev saa ved at læse et Par Sider ud i Træk. Han læste meget dæmpet, mens han sad i Lyset fra Kandelabrene, bøiet over Bogen.

Ellen hørte knap. Men Versenes bløde Lyd beroligede hende; hun mærkede Ordene som en dulmende Strøm for sit Øre, mens hun sukkede nu og da. Og uden at hun vidste det og ikke over disse Ord, som hun kun utydeligt fornå,

begyndte lidt efter lidt Taarerne at rinde ned under de lukkede Laag . . .

Da Carl holdt op, vendte hun sit Ansigt bort fra Lyset: Hvor det er smukt, sagde hun. Læs mer.

Carl slog nogle Blade om og lod Bogen hvile paa Sofakanten.

— Kender De Melodien til «Rappelle-toi», spurgte han.

— Ja — den af Mozart, sagde hun; og da han begyndte at læse, bevægede hun Læberne svagt, som om hun uhørligt nynnede.

*Rappelle toi, quand l'Aurore crainctive
Ouvre, au Soleil son palais enchanté;
Rappelle toi, lorsque la nuit pensive
Passe en rêvant sous son voile argenté — —*

Ellen havde drejet sit Hoved, saa det laa i Lyset, støttet paa hendes Haand. Hun saa Skæret fra Ilden over hans Haar og Kinder, Haaret blev som Guldbrand derved. Og hun lagde Mærke til alle de fine Dun paa hans Kinder ligesom Fruggene paa en Frugt . . .

*Rappelle toi, lorsque les destinées
M'auront de toi pour jamais séparé,
Quand le chagrin, l'exil et les années
Auront flétri ce cœur désespéré.
Songe à mon triste amour, songe à l'adieu suprême!
L'absence ni le temps ne sont rien, quand on aime.
Tant que mon cœur battra,
Toujours il te dira:
Rappelle-toi.*